

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

:— OPGERICHT IN 1896. —:

Maar zoo gij u tot den Heer wilt keeren met het volle voor-
nemen uws harten, en uw vertrouwen in Hem wilt stellen, en
Hem wilt dienen met alle naarstigheid des verstands, zoo zal
Hij u naar Zijn wil en welbehagen verlossen.

Mosiah 7:33.

15 Mei 1914.

No. 10

19e Jaargang.

UITTREKSELS UIT REDEVOERINGEN

gehouden ter gelegenheid der laatstleden Algemeene conferentie
te Salt-Lake-City.

Onze aankondiging getrouw van vorig nummer, geven wij
hieronder nog enkele uittreksels uit redevoeringen, gehouden ge-
durende de laatst verloopene conferentie-bijeenkomsten te Salt-
Lake-City.

In de tweede vergadering gehouden in den Tabernakel, was
de eerste spreker Pres. Charles W. Penrose. Naar aanleiding van
het heiligen van den Sabbat zeide spreker onder anderen het
volgende:

„De Schriften gebieden duidelijk het onderhouden als eenen
heiligen dag van één uit de zeven. Nieuwere openbaringen ver-
duidelijken dat die dag dien zou wezen, waarop de Zaligmaker
is verrezen. Op dezen dag hebben wij enkel de noodzakelijkste
dingen te volbrengen om het overige van den tijd door te brengen
met in het huis des Heeren te vertoeven, en rechtvaardigheid te
zoeken. Wij behooren den Zondag zoodanig door te brengen dat
die in staat is ons gedurende heel de week der toekomst een
Sabbatstemming te bezorgen. Wij behooren die Sabbatstemming
in onze huizen te hebben. Onder anderen is dat een der leeringen
opgesloten in de Bergrede, uitgesproken door den Heer.”

Apostel Rudger Clawson, eveneens een der sprekers van deze
bijeenkomst, zeide onder meer:

„Er bestaan twee soorten van huwelijk. Huwelijk door het
Priesterschap gesloten en langs den van God ingestelden weg,
welke man en vrouw tezamen bindt door al de eeuwigheden
heen, en aan de andere hand een huwelijk, niet door dat Priester-
schap gesloten, wat met den dood eindigt. De liefde alleen heeft
in deze zaak geen afdoend gezag. Zelfs daar, waar een man zijne

vrouw waar lief heeft, en hem die liefde eveneens ook wederkeerig wordt bewezen, zal toch hun huwelijk niet bestaan in de werelden der toekomst, tenzij het voor die werelden is bevestigd geworden. Onverschillig hoe schoon een huisgezin ook, uit een dergelijk huwelijk ontsproten, mag zijn, bij den dood zal eene scheiding plaats hebben, tenzij een en ander geheiligd en bevestigd is door het Priesterschap. Het is niet de fout des Heeren, wanneer het menschdom deze Zijne eeuwige wet verwerpt en veronachtzaamt. Zijn huis is een huis van orde, en wordt geregeerd door wetten, en het is aan ons onder deze wetten te verblijven, dan wel de straf en voor te moeten lijden."

Apostel Heber J. Grant, thans het spreekgestoelte beklommen, zeide als volgt:

„Sommige menschen hebben mij verteld dat wij de drinkgelegenheden noodig zijn om de belastingen mede te helpen betalen. Dat God de Heere medelijden heeft met dezulken die hun geweten hebben dichtgeschroefd. Mochten er onder ons zoodanigen zijn die zouden wij niet den naam Heiligen der Laatste Dagen waardig keuren, maar in ons gemoed hen enkel gaan bestempelen met den naam „Mormonen." Bij de Columbus-conventie, gehouden naar aanleiding van de vraag of de Kerken hunne medewerking wilden geven tot het verwijderen der drinkgelegenheden, was er een geestelijke die zei, dat hoewel hij persoonlijk ten sterkste tegen het gebruik was van sterken drank, zijne kerk, of liever de kerk die hij vertegenwoordigde, geen standpunt omtrent deze kwestie had ingenomen. „Ik was trotsch" — zoo vervolgde spreker — „toen ik er aan dacht dat er 6000 leden waren van het presideerende priesterschap in ons midden, die wel terdege aangaande het gebruik van sterken drank een standpunt hadden gekozen in negatieven zin."

Terwijl in den grooten Tabernakel vergaderingen werden gehouden, waren eveneens in de Assembly Hall, het bijgebouw op het Tempelplein, samenkomsten belegd, voor een gedeelte omdat den zoo ruimen tabernakel nog lang niet alle menschen kon bevatten. Eveneens werden vergaderingen gehouden in de open lucht. In een der bijeenkomsten in bovengenoemd gebouw, sprak Pres. Melvin J. Ballard, president der zending in de Noordwestelijke staten van Amerika, en zeide onder meer het volgende:

„Er zijn heel wat menschen die naar den hemel willen gaan, maar... op hun eigen voorwaarden. Gemakkelijk is het hun valsche begrippen toe te lichten en te verduidelijken door te wijzen op de noodzakelijkheid van het ongeschonden onderhouden der wetten welke de maatschappij heeft ingesteld, tenzij dan dat deze wetten zich aan den overtreders gaan wreken. Eveneens een testateur, welke zijn laatsten wil uitspreekt. Hij heeft het recht van zeggen alsmede onder welke voorwaarden zijne nalatenschap zal worden uitgedeeld, en zoo juist is het met het evangelie."

Ouderling Charles H. Hart van den Eersten Raad van Zeven-

tigers, sprekende eveneens in de Assembly Hall, haalde onder meer aan het feit door Pres. Joseph F. Smith uitgesproken in de openingsbijeenkomst in den tabernakel, namelijk het hooge geboorte-, en daarentegen het lage sterftcijfer onder de Heiligen. „Als een regel” — zoo zegt spreker — „geldt daar, waar een hoog geboortecijfer te constateeren valt, eveneens een hoog sterftcijfer. Dat dit bij de Heiligen der Laatste Dagen toch niet het geval is, licht de zegeningen toe door het „Mormonisme” ons geschonken.”

In een der openluchtvergaderingen gehouden vóór het Informatiebureau op het Tempelplein, en waar omstreeks 1000 menschen aanwezig waren, verhaalde Pres. G. E. Ellsworth, leider van de zending in de Oostelijke Staten, hoe door hem aan de vereeniging welke zich ten doel had gesteld eene beweging op touw te zetten om meer lust aan te wakkeren onder het volk voor het naar de kerk gaan, een zeker bedrag was ingezonden om mede te helpen de beweging te steunen. Den volgenden dag kwam zijne bijdrage echter terug, met de bemerking dat de bijdrage van de Heiligen der Laatste Dagen niet kon worden aanvaard, omdat de beweging uitging van de Katholieken, de Protestanten, en de Joden, en aangezien de „Mormoonsche” Kerk onder geen dezer drie gerangschikt kon worden, men daarom ook niet de medewerking van hen kon aanvaarden. Spreker uitte daarop zijne dankbaarheid voor het feit dat het volk der Heiligen noch Katholieken, noch Protestanten, noch Joden was, aangezien zij enkel protesteerden tegen de zonde van den tijd, en daardoor een grootere boodschap der wereld brachten, en meer deden voor de zaliging van het menschedom dan eenige der andere geloofssecten van den dag.

Natuurlijk werd er oneindig meer gezegd in al de onderscheidene vergaderingen, terzelfder tijd op verschillende plaatsen gehouden, dan wij met mogelijkheid weer kunnen geven. De verschillende toespraken droegen allen zonder onderscheid het kenmerk geïnspireerd te zijn door den Geest des Heeren, en het schijnt dat elk jaar nog meer en meer, de algemeene conferentie der Kerk het aantrekkingspunt is van Salt-Lake-City. De couranten nagaande, geven ons die uit de verte een glimp te aanschouwen van de overstelpende drukte welke er gedurende die dagen in de stad heerscht. 't Zal den volke gegaan zijn gelijk eenmaal het aloude Israël, wanneer zij den zegen der priesteren hadden ontvangen, en wat ons is bezongen geworden in de regelen van een Joodsche dichteres van den lateren tijd, namelijk:

„Het volk trok gezegend terug naar zijn tenten,
 En waar het ook trad was het licht voor zijn voet,
 't Zag d' overvloed rijpen op wijnberg en akker,
 't Had vrede, 't had vreugde in het dankbaar gemoed.
 Het stootte den vreemd'ling niet weg van zijn poorten,
 Het stootte den zwerwer niet weg van zijn haard,
 Gedachtig aan 't woord van den Vader der volk'ren:
 „Vergeet niet dat gij ook eens vreemd'lingen waart!”

OPVOEDING.

door

Franklin R. Lambert,

Conferentie-president te Arnhem.

Van daag, van volk tot volk trekkende, zal men vinden dat elk land zijn eigen gewoonten heeft, alsmede zijn eigen idealen. Niet alleen kan dat gezegd worden van verschillende volkeren, maar al bijna van elk mensch in het bijzonder.

In het vroegere verleden was dit verschil van eigenaardigheden nog beter op te merken dan thans. Deze onderscheidene wijzen van zien met betrekking tot opvoeding, enz. Natuurlijk kunnen al de verschillende vereenigingen die zich iets dergelijks ten doel stellen niet allen dezelfde hoeveelheid van waarheid en waarde hebben, dat wil zeggen, niet alle stelsels kunnen de beste zijn die er worden gevonden. Een is noodwendig meerderwaardig aan de andere. Onwillekeurig rijst daarom de vraag, welke van al deze onderscheidene wijzen van doen is de beste, welke biedt den nastrevers ervan de meeste gelegenheden om iets te doen en mede te helpen aan den algemeenen vooruitgang? En, . . . welke dier vereenigingen zal den mensch zoodanig ontwikkelen dat hij geen verlangen meer gaat koesteren naar het lagere leven, zoo wanneer hij eenmaal die lagere sferen heeft overwonnen?

Zooals boven gezegd, de volkeren der wereld zijn meer en beter ontwikkeld dan honderd jaar geleden, en het is het geloof van onze — der Heiligen der Laatste Dagen — Kerk, dat men over het algemeen met de wetten en instellingen der vooruitgang beter bekend is dan in eenig tijdperk tevoren in de menschelijke geschiedenis.

Wij als leden der „Mormoonsche” Kerk, worden dikwijls gevraagd door hen waarmede wij in aanraking komen, wat toch wel onze gemeenschap gelooft met betrekking tot opvoeding, en welke resultaten wij dienaangaande bezig zijn te verkrijgen, alsmede wat wij denken wat de beste gevolgen op zal kunnen leveren in de toekomst. Meestal beginnen wij dan als antwoord een aantal gezegden van Joseph Smith op te sommen, als daar zijn, „de glorie van God is intelligentie”, „de mensch kan niet zalig worden in onwetendheid,” enz., andere gezegden, eveneens groote waarde bevattende.

Op het eerste gezicht schijnen deze uitdrukkingen aan velen min of meer vreemd, en worden de bedoelingen ervan zonder verdere en nadere uitlegging niet, of slechts gedeeltelijk, begrepen.

De beteekenis der bovenaangehaalde leeringen kan het best worden verduidelijkt door ze onder de twee volgende hoofdpunten te rangschikken, namelijk: ten eerste: bekend te maken wat ons volk heeft gedaan, en wat zij op den huldigen tijd bezig is te doen om te trachten mede te helpen het menschedom op te voeden; en ten tweede: door duidelijk te maken wat voor ons volk opvoeding beteekent.

Volgens de geschiedenis begint het school-systeem der „Mormoonsche” Kerk reeds met de oprichting der gemeenschap te Fayette, staat New-York, op den 6den April 1830. Geloof te hebben in het nut van degelijk onderwijs is het begin geweest van het stelsel van opvoeding in onze Kerk; de oprichting van scholen is slechts het werk wat dit geloof noodwendig volgen moest. Vele datums zullen zij niet aanhalen, maar om aan te toonen hoe ernstig de „Mormoonsche” Kerk was in haar geloof omtrent de ontwikkeling van dat school-systeem, enkel het volgende: In Juni 1831 werd er eene commissie benoemd om leerboeken uit te zoeken en toe te bereiden voor het gebruik in de Kerkscholen, waar 's jaars van te voren de Kerk pas was opgericht. In 1832 werd er reeds een zoogenaamde „Ouderlingenschool” georganiseerd. In 1833, 34, en in 1835, werden er zoogenaamde „Mormonen” scholen opgericht te Kirtland, Ohio, en in Independence, Missouri. Bovendien wordt er in de vroegere geschiedenis van de „Mormoonsche” Kerk gewag gemaakt van een „Hebreeuwsche” school, een „zang” school, en een „profeten” school. En in December 1840, richtte de leider der „Mormonen”, toen woonachtig in Nauvoo, aan den oever der Mississippi-rivier, met zijne volgelingen een instituut op voor het onderwijs van schoone kunsten, de toenmalig beoefende wetenschap, en geleerde onderwerpen, welke school den naam droeg van „Universiteit van de stad Nauvoo.”

De tweede periode van dit systeem, kunnen wij zeggen, begon met de nederzetting van de „Mormoonsche” pioniers in Utah. De eerste school in Utah werd geopend drie maanden nadat zij aldaar waren aangekomen. Het eerste schoolgebouw in Utah bestond uit een oude tent, gediend hebbende voor militaire doeleinden. Enkele maanden later, nog in hetzelfde jaar, werd er een andere school geopend. Drie jaren nadien bevatte de „Deseret News” — het toen reeds leidend nieuwsblad der bergstreken, de volgende aankondiging: „In alle deelen van het bewoonde land beginnen de gewone lagere scholen haar wintercursus, en meerdere plannen worden gemaakt voor den bouw van meerdere schoolhuizen in elke wijk en vertakking, uitzicht hebbende spoedig klaar te zullen zijn met een algemeen stelsel van schoolgebouwen door heel de stad.”

De derde periode wordt gekenmerkt door de hoogte welke de Kerkscholen hebben bereikt, niet alleen in aantal, maar evenzeer in kwaliteit. Elk der verschillende scholen heeft een harden strijd gehad om vooruit te komen. Ook zijn deze Kerkscholen niet alleen gelegen in de Vereenigde Staten, maar eveneens in Mexico, in Nieuw-Zeeland, op de Pacific-eilanden, en in verschillende zendingsposten der Kerk, uit in de wereld. In geen enkel opzicht echter denken wij dat dit stelsel reeds voltooid is. Wij gelooven dat het onze plicht is, onze boodschap bekend te maken aan alle volkeren. Dit school-systeem is een gedeelte van de middelen welke God heeft ingesteld om het menschdom te zaligen. Het doel dezer scholen is van de leerlingen en gegraduateerden waardige burgers

en trouwe volgelingen van Jezus Christus te maken door hen voor de een of andere nuttige bezigheid geschikt te doen zijn; door hen te sterken in hunne gemoederen, en in hen aan te wakkeren een waardig ontzag voor de wetten van het land, alsmede eene liefde voor de instellingen die der jeugd leeren de beginselen van reinheid, moraal en oprecht gedrag.

Om het punt een weinig duidelijker te maken, wat namelijk de Kerk heden ten dage doende is met betrekking tot haar opvoedkundige doeleinden, wil ik mededeelen wat zij hiervoor uitbetaalde in 1913, en hoeveel leerlingen hare scholen bezochten in hetzelfde jaar. Voor de 20 kerkscholen in de Vereenigde Staten werd uitbetaald eene som van 405.180 dollar, en 6.292 was het aantal der leerlingen op hare lijsten ingeschreven.

Gedeeltelijk dan hebben wij zoo juist gezien wat er door de Kerk gedaan is geworden met betrekking tot de opvoeding van het mensdom, en wat zij van daar bezig is te doen door middel van haar school-systeem, alsmede hebben wij een blik geslagen in de ontwikkeling van dat systeem. Later nog zullen wij zien welke andere wegen de Kerk heeft om de zaligheid te brengen tot den mensch.

En thans rijst natuurlijkerwijze de vraag, „wat is opvoeding?” Het doel van dit artikel is, aan te toonen wat opvoeding is, en door dit te doen, te breken met het valsche begrip wat zoo velen van ons hebben, namelijk dat het voor ons hier in Holland onmogelijk is deze paarl te verkrijgen. Velen van ons denken dat wij hier de gelegenheden missen om vooruit te gaan. De technische beteekenis van het woord „educatie” (opvoeding) is, „uit te leiden”. De grootste opvoeding die er bestaat is, de macht ons zelve ten volle op prijs te stellen alsmede de ons omringende toestanden. Opvoeding is, de macht die wij bezitten aan te wenden ons zelve te overwinnen, en de daardoor onstane levenskracht te gebruiken tot welzijn van onze omgeving.

In bovenaangehaalde uitlegging hebben wij gesproken van den mensch als een meester en als een leider. Eveneens hebben wij in herinnering gebracht eene macht om op te merken en op prijs te stellen de dingen welke wij ontmoeten, of, in andere woorden, overal het goede te zien en dat te aanvaarden, alsmede het kwade te zien en dat te verwerpen. Om meer volledig bovenstaande gezegden te kunnen verstaan laten wij eerst beschouwen wat de mensch in werkelijkheid is, en voor welk doel hij op aarde geplaatst was, ten tweede waarom wij de macht dienen te bezitten om ons en onze omgeving op prijs te stellen, en ten derde hoe wij in het bezit kunnen geraken van die macht welke ons een meester zal maken.

De leerstellingen van Christus onderwijzen ons dat de menschen afzonderlijk, en ook de gemeenschappen, in het bezit zijn van de beginselen van verschillende krachten, namelijk maatschappelijke, moreele, geestelijke, en lichamelijke. Het intellect is de macht

welke de volgende functiën volbrengt: denken, herinnering, oordeel, verklaring, enz. De geest is de kracht welke ons in staat stelt te gelooven, te hopen, en lief te hebben. Het lichaam is de vleesche-lijke tabernakel welke met het verstand en den geest vereenigd is, en woonachting op dezelfde plaats.

Door de liefde van God was de mensch op deze aarde geplaatst. In deze school werden wij ternedergezet om ons voor te bereiden voor een hoogere school. Onze zending alhier is om meer en meer aan God gelijk te worden. „Weest gijlieden daarom volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is.” Zoo wij iemand zouden zien die niet al zijne krachten terzelfder tijd ontwikkelende is, of welke enkel slechts een gedeelte daarvan tracht te ontwikkelen, of die geen gebruik maakt van al zijne gelegenheden, en zodoende niet zoo snel vooruit gaat als wel mogelijk is, dan zouden wij terecht kunnen zeggen dat zoodanig een persoon niet ten volle zijne zending vervullende is hier op aarde.

Aan de andere hand echter, de persoon welke gebruik heeft gemaakt van zijne gelegenheden zou alsdan zijne goddelijke hoedanigheden zóó zeer hebben ontwikkeld, dat hij ten allen tijde het rechte in staat zou zijn te kunnen kiezen; met overtuigde voortvarendheid weerstand biedende aan alle verleiding zou hij de zwaarste lasten in staat zijn blijmoedig te verdragen, kalm zijnde in moeiten, en onbevreesd in gevaren.

De bovengenoemde gelegenheden en moeilijkheden doen zich elken dag aan ons voor. En hij die handelt, als boven is aangegeven, en dat is wat God verwacht, is hij die ontvangen zal wat God de Vader plan heeft gemaakt dat wij zouden ontvangen, namelijk „vreugde.” „De mensch is opdat hij vreugde moge hebben.” Christus zeide, „weest gijlieden derhalve volmaakt”, bekend wenschende te maken dat wij ten allen tijde ons best zouden doen om der waarheid na te leven. Het is hij die te weten leert, welken God het meeste bemint, en die almede de meeste vreugde zal genieten, en de meeste heerlijkheid. Zoo wij niet hebben geleerd God te kennen en Zijn werk, dan is het natuurlijk onmogelijk ons daarin te verheugen.

(Wordt vervolgd.)

VAN OVER DEN OCEAAN.

Op 5 April j.l. verkoos de Nederlandsche Zendelingen Vereeniging te Salt-Lake-City, George P. Trayner tot president, ter vervanging van Le Grand Richards, en als vice-president Isebrand Sander, ter vervanging van Gosse Slot, terwijl als secretaris werd benoemd Francis Platt, in de plaats van Joseph H. Smith. Een zeer bijzonder geval deed zich hier voor, namelijk dat de president en vice-president beiden tegelijk hun kwaliteit als zoodanig moesten vaarwelzeggen om eene zending te vervullen. De vereeniging was tot op dit oogenblik buiten bestuur gebleven,

waarin met deze nieuwe benoemingen thans weer voorzien is.

Nog ten tijde van de vroegere bestuursleden schonk de vereeniging f 250.— om gebruikt te worden voor de oprichting van een monument op de graven van de Ouderlingen Melvin H. Welker, en Abraham J. Gold, welke in 1906 te Groningen overleden aan de pokken. Dit geld is thans in handen van Pres. Richards, onder ons, die verwacht binnen enkele weken aan boven omschreven plan uitvoering te kunnen geven.

Voorts gaf de vereeniging eene bijdrage van f 125.— aan de „Utah-Nederlander”, de courant die thans elken Donderdag in Salt-Lake verschijnt, waarover wij een vorig maal reeds spraken.

Op den avond van 4 April, den dag bovenaangehaalde verkiezingen voorafgaande, werd in Salt-Lake, in het vergaderlokaal van de 16e wijk, voor alle teruggekeerde zendelingen, alsmede voor de Heiligen uit Nederland afkomstig, een gezelligen avond gehouden. Gezegde bijeenkomst was zeer goed bezocht, en werd de gelegenheid om elkander en oude vrienden nogmaals te kunnen begroeten zeer door allen op prijs gesteld. Deze avond werd gehouden onder de leiding van de in dit bericht besproken vereeniging.

RESULTATEN VAN ERNSTIG POGEN.

Succes is het resultaat van getrouw en ernstig pogen. Goede resultaten worden altijd verkregen door standvastig vast te houden aan ernstig willen, en zonder in 't werk gestelde moeite, kan naar waarheid worden gezegd dat er geen succes te wachten is. Deze waarheden werden ten volle beseft door de Heiligen van Apeldoorn gedurende de „Boek van Mormon-week.” De Heiligen beantwoorden gewillig aan de oproep van de zendelingen om hen te helpen het evangelie te verspreiden door den verkoop van exemplaren van het Boek van Mormon, en de resultaten welke verkregen werden waren boven verwachting. Elkeen was ten volle overtuigd dat God gewillig is om altijd de rechtvaardig in 't werk gestelde pogingen met goeden uitslag te bekronen. Men was gezegend met de vreugde welke ontstaat door het bewustzijn een broeder te hebben geholpen, wat op zijne beurt weer duidelijk aantoonde dat vreugde der ziel het loon is voor gereeden dienst.

Het boven aangehaalde toont duidelijk dat ernstig pogen en getrouwheid van de Heiligen het meest krachtige middel is wat God bezit om Zijn evangelie tot de kinderen der menschen te doen voortkomen.

Apeldoorn.

FRANK J. STEVENS.

Wie zich aan het oordeel van anderen, naar waarschijnlijke gronden, onderwerpt, is toegevend en verdraagzaam; maar die zich blindelings aan het gevoelen van anderen onderwerpt, zonder te onderzoeken, en verlegen is met anderen van gevoelen te verschillen, bezit geen vastheid van karakter noch denkwijze.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
LE GRAND RICHARDS.

Assistent :
B. TIEMERSMA

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Volgens aankondigingen in de twee laatste nummer der Ster, zijn de openbare vergaderingen van de Amsterdamsche conferentie aldaar gehouden geworden op Zondag 10 Mei 1.1.

De morgenvergadering, gehouden in het gewone vergaderlokaal Wittenstraat, en aangevangen om tien uur, was reeds dadelijk goed bezet. Behalve een groot aantal der Amsterdamsche Heiligen waren eveneens verscheidene leden aanwezig van de verschillende vertakkingen uit de omstreken, alsmede enkele vreemdelingen.

Na gebruikelijk gezang en gebed, het laatste uitsproken bij monde van Pres. F. R. Lambert, sprak Pres. Hansen een kort welkomstwoord, uitdrukking gevende aan de hoop dat de Geest des Heeren in ruime mate aanwezig mocht zijn. Tevens werden al de aanwezigen verzocht ten einde toe te verblijven, om stoornis te voorkomen.

Ouderling Henry J. Watkins was voorts de eerste spreker. Tot onderwerp had hij gekozen: „het voorbestaan,” en het verschil werd aangetoond der meeningen verbreid onder de secten van het Christendom en het geloof der Heiligen, waar de laatsten op grond van den Bijbel een geloof prediken in een bestaan vóór dit leven, en hiervan eene afdoende getuigenis bezitten. Dat deze leerstelling in overeenstemming is ook met het uitgesproken geloof van den Zaligmaker zelven, werd door schriftuurplaatsen verduidelijkt.

Tweede spreker was Ouderling De La Mare, die, zich aansluitende aan voorgaanden spreker, de komst volgde van Adam en Eva in het paradijs, hoe zij vielen, en tevens hoe deze val het verlossingswerk ten gevolge had, wat oorzaak werd tot zaligheid van elkeen der nakomelingen van dit eerste menschenpaar.

Ter afwisseling zong het koor Lied 183, waarna het woord gegeven werd aan Ouderling Henry Thornock. Ouderling Thornock behandelde op duidelijke wijze het Koninkrijk Gods, alsmede in aansluiting met wat door voorgaanden spreker was gezegd geworden. In het Koninkrijk van God zijn sommige zegeningen welke geen ander koninkrijk weet aan te wijzen. Om deel aan die zegeningen te kunnen hebben dient men eerst een burger te zijn van dit Koninkrijk, en de weg daardoor wordt duidelijk aangewezen. Dat geen ander dan bevoegde ambtenaren het recht hebben het menschedom tot dit koninkrijk in te lijven, wordt eveneens door een helder voorbeeld verduidelijkt.

Nadat thans een kwartet gezongen was door vier zendelingen, trad als volgende spreker op, Ouderling B. Dokter. „Mijne wegen”

— zoo zegt spreker, — „zijn niet uwe wegen”, of, in dezen zin allicht beter, „Mijn evangelie is niet uw evangelie,” met „Mijn” en „uw” de Heere en de wereld bedoelende. Wat wel het evangelie van den Heer is, alsmede dat Hij geen aannemer des persoons is, maar Zijne vreugde wil schenken aan een iegelijk die Hem in rechtvaardigheid wil zoeken, wordt op duidelijke en schoone wijze verklaard.

Ten slotte trad nog voor de vergadering op, Pres. Richards van Rotterdam. Pres. R. vergelijkt den toestand der wereld van voorheen met die van nu, toen namelijk het mensdrom eveneens niet bereid was den Heere en Zijne leerstellingen te ontvangen. Hoewel ook thans de bekwaamheden der zendingen verschillend zijn, zoo is toch hunne boodschap en hunne getuigenis allen eender. De weg echter die door hen wordt aangewezen is smal, terwijl de tegenovergestelde weg breed is, en er velen zijn die, niettegenstaande de duidelijke waarschuwingen des Heeren, dezelve blijven bewandelen.

Nadat het koor nog eenmaal een der schoone liederen Zions ten gehore had gebracht, werd deze eerste vergadering tot slot gebracht door dankzegging uitgesproken bij monde van Ouderling L. T. Foy.

De namiddagvergadering, gehouden eveneens in dezelfde zaal, werd aangevangen door gemeenschappelijk gezang, waarna Ouderling G. Slot het openingsgebed uitsprak.

Door Ouderlingen Murray en Clark werd het Heilig Avondmaal bediend, bijgestaan door enkele andere zendingen.

Door den zendingspresident, Br Richards, werd verslag uitgebracht van het gedane werk door de zendingen werkzaam in de Amsterdamsche conferentie, gedurende de laatst verlopen zes maanden, terwijl eveneens de algemeene en plaatselijke autoriteiten werden voorgesteld en eenparig ondersteund en goedgekeurd. Aan het slot van een en ander werd er door Pres. Richards op gewezen dat sommige leden klaagden, niet genoeg te worden bezocht door de zendingen, welke klacht echter geen recht van bestaan heeft, aangezien elk der leden ervan doordrongen dient te wezen dat de zendingen in de eerste plaats hier zijn om aan vreemden het evangeelie te verkondigen.

Het koor zong hierop Lied 155.

Ouderling Richard B. West, secretaris der zending, was thans de eerste spreker. Door spreker werd den nadruk er op gelegd dat het familieleven der Heiligen, Gode waardig diende te zijn. Hoewel de man het hoofd in des gezins, heeft ook de vrouw en hebben de kinderen rechten welke niet voorbij behooren te worden gezien. Het leven is een aaneenschakeling van kleinigheden, en het is juist in deze kleinigheden dat man, vrouw en kinderen, elkander het leven hebben te veraangenen.

Na Ouderling West, sprak Zr. Ina Richards enkele woorden van aanmoediging voor de leden, in het bijzonder er op wijzende wat een ieders deel is om bij te brengen in de algemeene liefde van het huisgezin.

Een overschoon solo van Zuster Eskebache van Rotterdam werd thans ten gehoor gebracht.

Voorts was het Ouderling Estel Wright aan wien het woord werd gegeven, en die zijne hoorders bepaalde bij de persoonlijke reinheid van elk individu, en wat een ieder zich eigen heeft te maken. Elk waar groot man heeft in de allereerste plaats zelfbeheersching beoefend, en zonder dat iemand zichzelve bezit is goede vooruitgang niet wel mogelijk. Verder weidt spreker in het bijzonder uit over het misbruik maken van Gods naam, en vermaant den leden vooral toe te zien dat dergelijke gewoonten in ons zelve en in onze kinderen, zoo ze mochten bestaan, ten onder worden gebracht. Nog wordt met een enkel woord gewag gemaakt van het „Woord van Wijsheid”, en de noodzakelijkheid van het onderhouden daarvan op den voorgrond gesteld.

Pres. Hansen, conferentiepresident van Amsterdam en leider der bijeenkomsten, was de laatste spreker. „Geluk en vreugde” — zoo zegt spreker — „is het doel van het bestaan,” en aan de beantwoording der vraag hoe dat geluk en die vreugde te bereiken valt, worden enkele welgekozen woorden gewijd, aan het licht brengende dat waar geluk en ware vreugde enkel kan bestaan in het onderhouden van de geboden Gods. Voorbeelden als van Naäman den „Syriër, welke melaatsch was en zich zeven malen had te baden in den Jordaan om genezing daarvan te vinden, zijne zegening enkel door gehoorzaamheid kunnende erlangen, — en anderen meer, werden aangehaald, om de waarheid van dit beginsel voor oogen te stellen. Door het voorlezen van enkele verzen van het schoone gedicht „Tel uw zegeningen”, besluit spreker zijn interessante rede, en werd de vergadering, na slotzang door het koor, met dankzegging geëindigd door Ouderling Ch. Jackson.

De avondvergadering, gehouden in „Odeon”, Singel 460, begon om zeven uur. De ruime zaal was geheel gevuld, zoowel met vreemdelingen bezoekers, als leden. Na gemeenschappelijk gezang, openingsgebed door een lokale broeder, opgevolgd door een lied van het koor, beklom Ouderling G. Slot het spreekgestoelte, en sprak naar aanleiding van het gezegde van Jezus. „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt,” een overschoone rede uit, gebaseerd op het geloofsbeginzel van de Heiligen der Laatste Dagen, dat namelijk God een persoon is welke gezien en gehoord kan worden, en zich in vroegere en in latere dagen alzo heeft geopenbaard. Afgezien nog van het feit dat al de openbaringen ons doen zien dat God de Vader zoowel als de Zoon, een lichaam bezit, voel- en tastbaar, zegt ons Jezus zelve, dat Hij het uitgedrukte beeld was van des Vaders zelfstandigheid. Jezus nu kennen wij niet anders dan met een stoffelijk lichaam, redenen waarom wij hebben aan te nemen dat ook de Vader een dergelijk lichaam bezit. Elk der secten echter scheidt zich een God

naar eigen begeerlijkheden, wat evenwel aan de persoonlijkheid van den Vader van allen niets af- of toedoet, maar onze God is dezelfde als die zich in de Schriften heeft geopenbaard.

Na Ouderling Slot werd het woord gegeven aan Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van De Ster. Door hem werd behandeld „de herstelling van het Evangelie”, en aangetoond werd hoe de Kerk van Christus gedurende den loop der eeuwen tot grooten afval was gekomen, getuige het feit dat elk onderdeel van hare belijdenis en beginselen gewijzigd is geworden om het menschdom te believen, in plaats van naar den wil van den Vader, dat menschdom door den Zoon verklaard, te vragen. Eene herstelling echter heeft plaats gegrepen, waardoor het mogelijk is geworden dat wederom de deur der zaligheid voor de volkeren is geopend, en wat oorzaak is geworden dat door de Heiligen der Laatste Dagen eene zending wordt onderhouden heel de wereld door.

Door Zuster Eskebache van Rotterdam werd nogmaals op zeer schoone wijze een solo voorgedragen, waarna Pres. Richards als laatste spreker der vergadering voor de bijeengekomenen optrad.

Aangehaald werd hoe de Heere Zijn volk had gewaarschuwd voor de komst van valsche profeten in de laatste dagen, welke echter aan hunne vruchten zouden worden gekend. Deze vruchten nu zijn in de eerste plaats de verkeerde geloofsleeringen, waarvan de Heer tot den Profeet Joseph Smith heeft gezegd, dat zij een gruwel waren in Zijne oogen. Twee grondoorzaken hebben deze valsche leeringen, namelijk dat het menschdom door geloof alleen gezaligd zou kunnen worden, alsmede dat van eeuwigheid afaan reeds sommige menschen waren uitverkoren, en anderen daarentegen niet. Dergelijke leeringen bewegen het menschdom niet om naar zaligheid te streven, vandaar dan ook dat ze nimmer welbehagelijk zouden kunnen zijn in de oogen des Heeren. De roepstem van den Zaligmaker daarentegen is dat de menschen zouden trachten volmaakt te worden, zooals de Vader in de hemelen volmaakt is.

Op het fundament nu van gehoorzaamheid bouwde God Zijne Kerk, in deze laatste dagen opnieuw door Zijnen Profeet Joseph Smith. Deze geboden van gehoorzaamheid waren voor geen ander doel gegeven dan om te worden opgevolgd, en het nakomen hiervan zijn de vruchten waaraan de Kerk van Christus, met derzelve leden, zal worden gekend.

Nadat het koor een Engelsch loflied had gezongen, werd de dankzegging uitgesproken door den leider, conferentiepresident Hansen.

Des Zaterdags van te voren was er eene priestervergadering gehouden, waarin elk der aanwezigen het voorrecht werd gegeven getuigenis af te leggen van het werk ondernomen, en waaruit bleek dat een ieder der zendelingen inderdaad bezielde was met den geest van trouwe werkers. Pres. Richards gaf aan het einde eene

reeks liefdevolle vermaningen en instructies, strekkende tot opbouw van elk der aanwezigen.

Zaterdagavond was er in de zaal Wittenstraat een partijtje gerangschikt voor de bezoekende zendelingen, alsmede voor de leden der gemeente, alwaar allen tezamen een genoeglijken avond doorbrachten.

Nog dient vermeld dat het koor onder de bekwame leiding van Pres. Hansen uitstekend werk voortbracht, terwijl eveneens de organiste, ditmaal een onzer zusters, allen lof toekomt voor haar deel in het geheel. In 't bijzonder willen wij nog even den wondervollen zang roemen van Zuster Francina Eskebache van Rotterdam. Zulk zingen is waarlijk schoon, en greep de gemoederen aan, en geen der aanwezigen zou het niet gaarne als zijn wensch willen zien uitgesproken om een andermaal nogmaals opnieuw in de gelegenheid te worden gesteld van deze wonderschoone gave te mogen genieten.

Ten slotte zij nog medegedeeld dat het orgel, de schoone tonen waarvan den zang van het koor begeleid werd, voor deze gelegenheid kosteloos was afgestaan door de firma A. Goldschmeding, Warmoesstraat te Amsterdam. Gaarne brengen wij deze geachte firma onzen dank, te meer wij het niet de eerste maal was dat wij een dergelijke gunst van haar mochten erlangen. Zij het der geëerde firmanten gezegd, dat deze welwillendheid ten zeerste op prijs wordt gesteld.

MELVIN W. LEISHMAN. Sect.

ABSOLUUT VERBOD OM STERKEN DRANK TE DRINKEN.

Wij lezen in „Deseret News” dat na 1 Juli a.s. op de vloot der Vereenigde Staten, een absoluut verbod zal bestaan voor het gebruik maken van sterken drank. Staatssecretaris Daniëls maakte de order publiek, waarin te lezen is dat niet alleen datgene verboden is sedert dien datum, wat gewoonlijk wordt verstaan onder den naam van „sterken drank”, maar dat alle alcoholhoudende dranken na 1 Juli a.s. geweerd zullen worden van elk schip en kuststation der vloot. Bevelvoerende officieren worden verantwoordelijk gesteld dat dezen regel strikt wordt nageleefd.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Van hunne werkzaamheden alhier zijn eervol ontslagen, Ouderling Alma De La Mare, President van de Groninger Conferentie, en Ouderling Henry A. Thornock, leider van de gemeente in Groningen.

Pres. De La Mare kwam aan op 6 Nov. 1911, en werd gezonden naar de Amsterdamsche conferentie, om aldaar te werken in vertakking I. Op 10 Juli 1912 werd hij overgeplaatst naar de Groninger Conferentie, terwijl hij nadien op 1 Sept. 1913 verplaatst werd

naar de Rotterdamsche hoofdafdeeling, alwaar hij achtereenvolgens werkte te Schiedam, en den Haag. Op 30 December van 't zelfde jaar werd hij nogmaals naar Groningen gezonden, thans om de leiding der conferentie te aanvaarden, welke positie hij bleef bekleeden tot op den datum van zijn ontslag.

Ouderling Henry A. Thornock kwam eveneens aan op 6 Nov. 1911, en werd alsmede het eerst gezonden naar de Amsterdamsche conferentie, om ook in afdeeling I te werken. Op 15 Januari van 't volgende jaar echter werd hij reeds overgeplaatst naar de Arnhemsche conferentie om in Zutfen zijn werk voort te zetten. Van Zutfen zond men hem op 1 Maart 1912 naar Groningen, om reeds zeer spoedig daarop opnieuw te worden verplaatst naar Amsterdam, thans in afdeeling II. 10 April 1913 werd hij overgeplaatst naar de Rotterdamsche conferentie, alwaar hem de leiding der gemeente te Leiden werd opgedragen. Op 30 September was men zijne hulp wederom benodigd in Groningen, en werd hem daar het presidentschap der gemeente gegeven, welke positie hij tot den datum van zijn ontslag bleef behouden.

Beider ontslag ging in op 12 Mei 1914.

Pres. Estel Wright van de Antwerpensche conferentie is aangesteld om Pres. De La Mare op te volgen als leider der Groninger Conferentie.

VERPLAATST.

De navolgende Ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Joseph. N. Lamph van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Roy Christensen van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche, John. H. Cottam van de Groninger naar de Arnhemsche, en H. Flake, en Wayne M. Atwood van de Antwerpensche naar de Amsterdamsche conferentie.

BERICHT.

Met het oog op de afscheiding van het Belgische gedeelte, wat voor geruimen tijd reeds gedeeltelijk is overgegaan tot de Fransche Zending, en voor een ander gedeelte nu pas is ingelijfd geworden bij de Rotterdamsche Conferentie hier te lande, is met toestemming van het Eerste Presidentschap te Salt-Lake-City, goedgevonden dat van nu voortaan de naam der Zending alhier, veranderd wordt in: „De Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Met het oog hierop zal de naam „Belgische” in het vervolg niet meer voorkomen in De Ster, zoomin als in al de andere verschillende werken door de Zending alhier uit te geven. Wij hebben het goed geacht zulks door middel van ons tijdschrift bekend te maken, zoodat onze lezers zoowel in Amerika als hier, zich een klaar en helder begrip van de zaak zullen kunnen maken.

Pres. Le Grand Richards.

SCHULDBELIJDENIS.

Ter plaatsing in ons tijdschrift ontvingen wij onderstaande brief:

Grace, Bannock County, Idaho.

7 Maart 1914.

Belijdenis.

Aan de leden van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.

Gedurende het jaar onzes Heeren 1901, werd ik gesommeerd om te verschijnen voor den bisschopsraad van de Lund-wijk van de Bannock-ring van Zion, om te antwoorden op eene beschuldiging tegen mij ingebracht voor de overtreding van sommige van de beginselen en leerstellingen van de Kerk. In gebreke blijvende om te verschijnen, werd mijne zaak gehoord, en ik, schuldig bevonden, werd door den Hoogen Raad van bovengenoemde Ring, van de Kerk afgesneden.

Nadien sloot ik mij aan bij de Luthersche Kerk, en hield ik vergaderingen, en schreef artikelen voor publicatie, mijn geloof behelzenden dat de Kerk — der Heiligen — verkeerd was. Zóó algeheel was mijne overtuiging met betrekking tot zekere punten der leer, dat ik het mijn plicht geloofde de Kerk tegen te staan. Voor de commissie van verkiezingen van den Senaat der Vereenigde Staten geraakte ik berucht, toen ik geroepen was om te getuigen in de zaak van Sanator Smoot.

Ik erken dat mijn gemoed zoozeer was verduisterd, dat ik het als mijn plicht voor God en menschen beschouwde heilige dingen te lasteren en openbaar te maken.

Ik erken dat zonde de oorzaak was van de duisternis van mijne ziel. Ik belijd thans dat God in Zijne oneindige genade mij den weg om te gaan heeft getoond.

Ik kan thans de dwaling zien van mijne gezegden en daden, en ik vraag van de Kerk vergiffenis voor het onrecht waarvan ik de oorzaak ben geweest.

Ik geef getuigenis dat God leeft, dat Hij de zonde niet duldt, en dat Hij elken zondaar tot ernstige en oprechte bekeering wenscht; tevens dank ik God uit den bodem van mijn hart en ziel dat Hij mijne oogen en verstand geopend heeft om te zien dat Zijn bemachtigde Kerk met Zijn priesterschap op aarde is, en dat niemand tegen de beginselen ervan kan overtreden zonder ter verantwoording te worden geroepen, of wel de gevolgen ervan te moeten ondervinden. Het is daarom dat ik vergiffenis vraag van God en van de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, voor de onrechtmatigheden welke ik der Kerk heb aangedaan. Tegen niemand heb ik eenige haat. Mijn verlangen is tot de gemeenschap met de Heiligen der Laatste

Dagen te worden hersteld, en zoo mogelijk terug te erlangen wat ik verloren heb, wat ik als mijn ernstig gebed hier uit.

A. W. LUNDSTROM,
550 Post Street, Salt-Lake-City.

MEDEDEELING.

Zooals reeds gezegd in het bericht van Pres. Le Grand Richards, is het gedeelte der zending, voorheen bekend als de Antwerpensche conferentie, ingelijfd geworden bij de Rotterdamsche hoofdafdeeling. Tot dat einde zijn de zendelingen van uit Tilburg en Breda van daan geroepen, en ingedeeld in andere conferenties, zooals aangegeven in ons bericht „Verplaatst.” Thans is van wat eens de Antwerpensche conferentie was, alleen overgebleven de zendingspost Middelburg, alwaar de zendelingen voort zullen blijven werken. Middelburg nu is een onderdeel geworden van de Rotterdamsche conferentie.

GEDURENDE DE CONFERENTIE-WEEK IN APRIL.

Gedurende de week dat te Salt-Lake-City de vier-en-tachtigste algemeene conferentie is gehouden geworden, hebben de zendelingen hier te lande bijzondere pogingen in het werk gesteld om een groot aantal exemplaren van het Boek van Mormon te verkoopen. Het resultaat daarvan was dat 388 boeken gedurende die week hun weg hebben gevonden naar de woningen van ons volk. Dit is meer dan de helft van alle boeken tezamen verkocht gedurende 1913. De Antwerpensche conferentie buiten beschouwing gelaten, hebben de andere conferenties $10\frac{1}{4}$ verkocht per Ouderling. Ouderling Joseph Fiet hield het record. Hij bracht niet minder dan 27 stuks aan den man. Frank S. Emery, 25; Joseph Stevens 22; Pres. Estel Wright 20; Wm. Richardson 19; W. B. Murray 18; J. H. Burrows 17; Walter B. Hanks 14; Alma J. De La Mare 13; W. S. Hill en W. R. Parker elk 12; en Joh. H. Cottam 11; terwijl de overigen 10 en minder, verkochten.

AANGEKOMEN.

9 Mei 1914. Te Rotterdam is aangekomen Ouderling Carlyle Chaffin, van Lincoln, Idaho. Ouderling Chaffin is aangesteld om te werken in de Rotterdamsche Conferentie.

INHOUD.

Uittreksels uit redevoeringen. Blz. 145	Ontslag en benoeming . . . Blz. 157
Opvoeding » 148	Verplaatst » 158
Van over den Oceaan. » 151	Bericht » 158
Resultaten van ernstig pogen » 152	Schuldbelijdenis » 159
Verslag van de Amsterdam- sche conferentie » 153	Mededeeling » 160
Absoluut verbod om sterken drank te drinken. » 157	Gedurende de conferentie- week in April. » 160
	Aangekomen » 160